

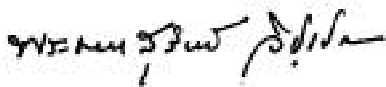
แรงบันดาลใจ ... ๒

พระมหาสุวิทย์ วิฑูรย์โก ป.ธ.๙

คำนำ

คนดีและความดี
 หากมีอยู่ ณ ที่ใด
 ย่อมทำให้ที่แห่งนั้นมีความสุข
 ไม่เพียงเท่านั้น
 เรื่องราวของความดีและชีวิตของคนดี
 ยังสามารถเป็นแรงบันดาลใจ
 ให้เกิดการทำ ความดี
 อย่างกว้างขวาง...
 ต่อเนื่องไป...ไม่มีที่สิ้นสุด

พระมหาสุวิทย์ วิชเชสโก ป.ธ. ๙
 วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

สารบัญ

๑. ต้อนรับดี มีมงคล -----	๔
๒. ช้า...แต่ทว่ามั่นใจ -----	๑๓
๓. จะรักใครดี -----	๑๘
๔. ยิ้มละลายโชค -----	๒๕
๕. สุขจากการใช้ทรัพย์ -----	๓๑
๖. ไม่กระดานให้คนเดินข้าม -----	๓๙
๗. อยู่ใกล้คนดี -----	๕๑

ต้อนรับดี มีมงคล

๑

ต้อนรับดี มีมงคล

ไม่ว่าผู้ที่มาเยือนจะเป็นใคร
จะมาด้วยวัตถุประสงค์ใด
ในสถานการณ์เช่นไร
หากเราให้การต้อนรับอย่างชาญฉลาด
เราจะสามารถชนะใจคน
นับตั้งแต่เริ่มต้นเลยทีเดียว

สมัยที่ยังเป็นนิสิตอยู่ ได้ไปเรียนธรรมะ
กับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ได้เห็นการ
ต้อนรับของคุณยาย รู้สึกอบอุ่น ประทับใจ และ
มีความสุขใจเป็นอย่างยิ่ง

คุณยายจะต้อนรับทุกคนด้วยอัธยาศัย
อันดีงาม เห็นทุกคนเหมือนเป็นญาติพี่น้องใน
ครอบครัวเดียวกัน ทำให้เกิดบรรยากาศแห่งการ
สร้างบุญ และขยันไปปฏิบัติธรรมทุกวันเสาร์-
อาทิตย์ ยิ่งไปกว่าก็ยิ่งมีความสุข ใจผ่องใส

เมื่อคุณยายเห็นหน้าบ่อยๆ ท่านก็ถามว่า
ไปทานข้าวที่ไหน จึงกราบเรียนท่านว่า ไปทาน
ที่ตลาด คุณยายเลยชวนทานข้าวที่ครัวเล็กๆ ของ
ท่าน หลังบ้านธรรมประสิทธิ์

การต้อนรับ อันอบอุ่นของคุณยาย จึง
เป็นสิ่งที่ตราตรึงอยู่ในความทรงจำตลอดมา

บ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยายเป็นบ้าน
ไม้ ๒ ชั้น มีสนามหญ้าเล็กๆ พื้นที่ประมาณ ๖๐-
๗๐ ตารางเมตร เมื่อถึงวันอาทิตย์ต้นเดือน ซึ่ง
มีพิธีบูชาข้าวพระ คุณยายจะสอนให้เราเตรียม
กาย วาจา ใจให้พร้อม รวมทั้งจัดเตรียมสถานที่

ช่วยกันปิดกวาดเช็ดถู ปูเสื่อที่สนาม กางกลด
แทนร่ม เพื่อเป็นที่นั่งสมาธิ เราจะช่วยกันคนละ
ไม้คนละมือ เพื่อให้ทุกอย่างเรียบร้อยแต่เช้าตรู่

คุณยายให้กำลังใจว่า “เมื่อเราเตรียม
ทุกอย่างพร้อม พอแขกมาถึง เราก็ยิ้มรับได้เลย
ไม่ต้องให้แขกมาช่วย ทุกคนก็สบายใจ ได้บุญ
เต็มทีทุกคน”

คุณยายได้วางรากฐานการต้อนรับให้
กับพวกเราไว้เป็นอย่างดี จนถึงทุกวันนี้ การ
ต้อนรับของวัดพระธรรมกาย ก็ได้แบบอย่างมา
จากคุณยายนั่นเอง

การต้อนรับด้วยอัธยาศัยอันดีงาม ไม่
เพียงแต่เป็นการให้เกียรติแก่ผู้มาเยือนเท่านั้น
แต่ยังเป็นสิ่งทีบ่งบอกถึงความเจริญแห่งจิตใจ
ของผู้ที่ให้การต้อนรับอีกด้วย

นอกจากนี้บรรยากาศอันน่าชื่นใจในการต้อนรับ ยังสามารถปิดช่องว่าง ปิดข้อผิดพลาดบกพร่องทั้งหลาย และสามารถเปลี่ยนเรื่องราวๆ ให้กลายเป็นดีได้

ดังที่ครั้งหนึ่ง การต้อนรับอันดีงามของพระเถระแห่งคีรีวิหาร สามารถพลิกสถานการณ์อันเลวร้าย ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เล่ากันว่า ในสมัยก่อน ประเทศลังกามีโจรก็กหนึ่งเที่ยวปล้นชาวบ้าน ตีชิงข้าวของเงินทองและข้าวปลาอาหาร จนชาวบ้านหวาดกลัว พวกกันหนีไปอยู่เมืองอนูราธบุรี ทั้งยังไม่กล้าไปกราบไหว้พระเจดีย์ที่คีรีวิหาร เพราะกลัวภัยจากโจร

อยู่มาวันหนึ่ง พวกโจรชวนกันไปปล้นคีรีวิหาร เมื่อคนรักษาวัดได้เห็นโจรยกพวกมา ก็รีบไปกราบเรียนพระเถระเจ้าอาวาส

พระเถระจึงถามคนรักษาวัดว่า “เรามีข้าวสารอาหารแห้ง เนื้อ ปลา นม เนย หรือไม่”

คนรักษาวัดจึงตอบว่า “มีแต่ของที่จะถวายสงฆ์ขอรับ”

พระเถระจึงสั่งให้เอาของเหล่านั้น ไปหุงต้มเลี้ยงดูโจร ทั้งกำชับให้ต้อนรับเหล่าโจรด้วยมารยาทอันดี

ฝ่ายโจรทั้งหลาย มิเคยคาดคิดว่า พวกตนจะได้รับการต้อนรับอย่างมีไมตรีจิตถึงเพียงนี้ เพราะต่างได้รับแต่ความเกลียดชังเสมอมา

โจรเหล่านั้นจึงถามคนรักษาวัดว่า “เหตุใดพวกเรา จึงได้รับการต้อนรับอย่างดีเช่นนี้”

คนรักษาวัดจึงตอบว่า “เพราะพระเถระเจ้าอาวาสของเรา เป็นผู้ให้ความสำคัญในการปฏิบัติสัจธรรม ให้เกียรติผู้อื่นเสมอ ท่านจึงให้การต้อนรับอันดีงามแก่ทุกคน”

โจรทั้งหลายจึงพากันไปหาพระเถระ
ถวายนมัสการ แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ พวกผมพากันมาใน
ครั้งนี้ ตั้งใจว่าจะมาปล้นวัดของท่าน แต่กลับได้
รับการต้อนรับจากท่านเป็นอย่างดี พวกผม
ซาบซึ้งใจ และเลื่อมใสในการต้อนรับของท่าน
ยิ่งนัก

นับตั้งแต่วันนี้ไป พวกผมจะขอรับอาสา
เป็นผู้รักษาวัดไม่ให้มีอันตราย ขอท่านจงป่าว
ประกาศให้ชาวบ้านทั้งหลาย มากราบไหว้พระ
เจดีย์เถิด”

นับแต่นั้นมา ชาวบ้านก็พากันมาทำบุญ
ถวายทานที่วัดเช่นเดิม โดยมีโจรทั้งหลายมา
คอยต้อนรับที่ริมฝั่งน้ำ พาชาวบ้านทั้งปวงไปสู่
วิหาร ทำบุญให้ทานการกุศล และกราบไหว้
พระเจดีย์

หลังจากที่ชาวบ้านถวายทานแก่พระสงฆ์แล้ว ของที่เหลือก็จะเก็บไว้ให้โจรเหล่านั้น ครั้นถึงเวลาที่จะกลับ พวกโจรก็จะตามไปส่ง

เมื่อมีผู้รักขาอย่างดีเป็นที่ปลอดภัยเช่นนี้ ชาวบ้านทั้งหลายจึงพากันมาทำบุญให้ทานเป็นอันมาก

การต้อนรับด้วยการแสดงน้ำใจ สามารถเปลี่ยนใจโจรร้าย ให้กลายเป็นมิตรได้ด้วยดี สมกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงยกย่องการต้อนรับอันดีงามว่า เป็นเหตุแห่งความสุขความเจริญ

ทุกครั้งที่เราให้การต้อนรับ จะเหมือนมีกุญแจวิเศษ มาไขใจเราให้เปิดกว้าง พร้อมจะเพื่อแผ่ความสุขให้กับทุกคน

ไม่เพียงเท่านั้น กุญแจวิเศษแห่งการต้อนรับนี้จะไขเปิดใจผู้มาเยือน ให้รับความสุข รับความปรารถนาดีของเราได้ เมื่อเราเริ่มต้นด้วยการต้อนรับอย่างอบอุ่นจริงใจ ความสุข ความเจริญ ก็ย่อมจะหลั่งไหลมา

เมื่อใด...

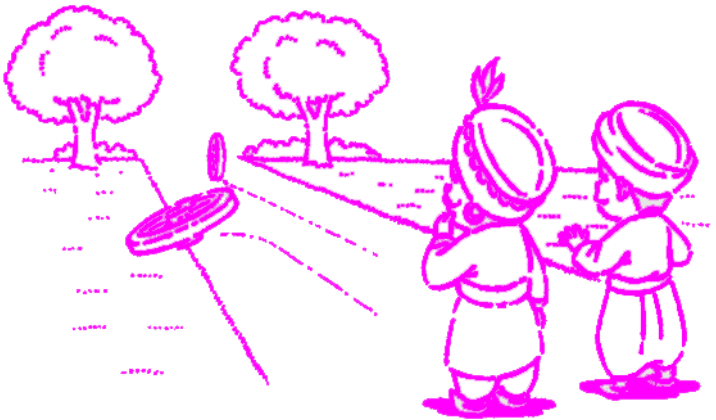
ที่เวลาแห่งการต้อนรับมาถึง

เมื่อนั้น...

เราจึงรู้ว่า...

กุญแจวิเศษได้มาอยู่ในมือเราแล้ว

ช้า...แต่ทว่ามั่นใจ

๒

ช้า...แต่ทว่ามั่นใจ

ชีวิตสมัยใหม่

ดำเนินไปอย่างเร่งรีบ ฉับไว

แต่ไม่ว่าจะเร่งให้เร็วแค่ไหน

ก็ไม่เคยทันใจคนใจร้อนสักที

คนใจร้อน ที่ดูเหมือนจะรู้ว่า

เวลาเป็นของมีค่า

แต่แน่ใจหรือว่า

ได้ใช้เวลาไปอย่างคุ้มค่าจริงๆ

เพราะบางครั้งการยอมสูญเสียเวลา

อย่างยาวนาน เพื่อให้ได้มาซึ่งผลงาน

อันประณีต สมบูรณ์

อาจเป็นการใช้เวลาอย่างคุ้มค่าที่สุด

ก็เป็นได้

มีพระราชอาองค์หนึ่งพระนามว่า ปเจตนะ
พระองค์ต้องการรถที่จะใช้ในการสงคราม จึงไป
หาช่าง เพื่อให้ทำล้อรถคู่หนึ่ง โดยใช้เวลา ๖
เดือน

นายช่างก็ลงมือทำล้ออย่างประณีต
เวลาผ่านไปเหลือเพียง ๖ วันจะครบ ๖ เดือน
เขาเพิ่งจะทำล้อเสร็จข้างเดียวเท่านั้น

เมื่อพระราชาทรงทราบดังนั้น จึงตรัส
ถามว่า “เหลือเวลาอีกแค่ ๖ วัน ก็จะต้องกำหนด
แล้ว ล้ออีกข้างจะทำเสร็จหรือ”

นายช่างกราบทูลว่า “เสร็จพระเจ้าข้า”

พอครบ ๖ เดือน นายช่างก็ทำล้อเสร็จ
คู่หนึ่งได้อย่างที่รับปากไว้ เมื่อเขานำไปถวาย
พระราชา พระองค์มองดูล้อคู่ใหม่นั้น พร้อม
ตรัสถามว่า

“ลื้อทั้งสองข้าง ข้างหนึ่งใช้เวลาเกือบ ๖ เดือน อีกข้างหนึ่งใช้เวลาเพียง ๖ วัน ไม่เห็นว่าจะต่างกันตรงไหนเลย”

นายช่างทูลว่า “ดูภายนอกเหมือนกัน แต่ประสิทธิภาพนั้นแตกต่างกัน ขอพระองค์ทอดพระเนตรดูความแตกต่างกันเถิด”

ว่าแล้ว นายช่างก็เอาลื้อข้างที่ทำเพียง ๖ วัน กลับไปบนพื้นดิน พอสุดกำลัง มันก็ล้มลง ส่วนลื้อข้างที่ใช้เวลาทำนานเกือบ ๖ เดือน นั้น พอกลับไปที่สุดกำลังแล้ว ก็ยังคงตั้งอยู่ดังเดิม

พระราชาทรงแปลกใจ จึงถามถึงสาเหตุที่ทำให้ลื้อทั้งคู่แตกต่างกัน

นายช่างก็กราบทูลว่า “ขอเดชะ ลื้อที่ทำเพียง ๖ วันนั้น ส่วนประกอบเป็นไม้ที่อบย่างไม้แห้งสนิท จึงไม่สมดุลย์ ส่วนลื้อข้างที่ใช้เวลาเกือบ ๖ เดือนทำด้วยไม้ที่แห้งสนิทดี จึงสมดุลย์พระเจ้าข้า”

นายช่างผู้ชำนาญ ยอมสละเวลายาวนานในการสร้างลัทธิ ซึ่งมีความสมดุลเป็นเยี่ยม แม้จะหมุนกลิ้งไปไกล ก็ยังสามารถทรงตัวตั้งอยู่ได้อย่างมั่นคง เวลายาวนานที่ผ่านไป จึงมิใช่เป็นการเสียเวลาเลย หากแต่เป็นเวลาแห่งความสุข และความภาคภูมิใจ เป็นเวลาแห่งการสร้างสรรค์ผลงานอันยิ่งใหญ่ของนายช่างผู้นั้น

การปฏิบัติธรรมของเราก็เช่นกัน แม้ต้องใช้เวลานาน แต่ผลการปฏิบัติที่ได้ก็จะมั่นคง เมื่อเราทำถูกวิธีแล้ว ขยันแล้ว แต่ยังเข้าไม่ถึงธรรม ก็ขอให้ทำไปอย่างมีความสุข เพราะเวลาแห่งความสุข ย่อมเป็นเวลาที่มีค่ามากที่สุด

แม้ชีวิตวันนี้...เราจะต้องก้าวไปอย่างฉับไว

แต่จะเป็นไรไป

หากเราจะยอมสูญเสียเวลา

เพื่อที่จะมีความสุขนานๆ และได้ผลงานดีๆ

จะรักใครดี

๓ จะรักใครดี

ความรัก...

เป็นสิ่งหนึ่งในชีวิตที่เรามีสิทธิ์เลือก

เราจะรัก หรือไม่รักใครก็ได้

จะรักมาก รักน้อย รักอย่างไรก็ได้

แต่อย่างน้อย...

อย่าลืม...คนที่เราควรจะรัก

เพราะบางครั้ง เราอาจมองข้ามเขาไป

ทั้งที่เขาอยู่ใกล้ๆ เรายังเอง

ตั้งเรื่องราวความรักของเศรษฐีผู้หนึ่ง ซึ่งมีภรรยา ๔ คน เขารักภรรยาคนที่ ๔ มากที่สุด รองลงมา คือคนที่ ๓, ๒ และ ๑ ตามลำดับ ดังนั้นภรรยาคนที่ ๔ ซึ่งเป็นคนล่าสุด สาวที่สุด จึงได้รับความเอาใจใส่ และให้ความสำคัญมากกว่าคนอื่นๆ

ต่อมา เมื่อเศรษฐีแก่ชราลง เขาอยากจะรู้ว่า ในบรรดาภรรยาทั้ง ๔ คนนี้ ใครบ้างที่รักเขาจริง เศรษฐีจึงเรียกภรรยาคนที่ ๔ มาถามว่า

“นี่น้อง อีกไม่นานพี่คงต้องตาย หากพี่ตายไป พี่อยากจะชวนน้องไปอยู่ด้วย เพราะพี่รักน้องมากที่สุด น้องจะไปด้วยได้ไหม”

ภรรยาคนที่ ๔ ก็ตอบว่า “จะบ้าหรือพี่ มีใครที่ไหน ที่จะตามคนตายไป พี่ไปของพี่ก่อนเถอะนะ น้องไม่ไปด้วยหรอก”

เศรษฐีผิดหวังอย่างหนัก เสียใจอย่างมากเมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้น จึงหันไปถามภรรยาคนที่ ๓ ด้วยคำถามเดียวกัน

ภรรยาคนที่ ๓ ก็ตอบว่า “พี่เป็นอะไรไป ถึงคนรักกันปานใด ก็ไม่มีใครยอมตายตามไปด้วยหรอก เชิญพี่ตายไปก่อนเถิดนะ”

เศรษฐีต้องเสียใจซ้ำสอง คิดว่าคนที่รักรองลงมาจะตามไปด้วย ก็ผิดหวังอีก จึงหันไปถามภรรยาคนที่ ๒

ภรรยาคนที่ ๒ ก็ตอบปฏิเสธในทำนองเดียวกัน ทำให้เศรษฐีผิดหวังมากยิ่งขึ้น จึงหันไปถามคนสุดท้าย ซึ่งเขาไม่ค่อยจะดูแลเอาใจใส่สัก ทังไม่ได้ให้ความสำคัญเท่าไร จึงถามไปอย่างไม่คาดหวังอะไร

แต่ภรรยาคนที่ ๑ กลับตอบว่า “เรา
อยู่กันมาตั้งแต่ต้น ยามสุขก็สุขด้วยกัน ยามทุกข์
จะทอดทิ้งกันได้อย่างไร ถ้าพี่ตายไป น้องก็จะ
ขอตามไปด้วย”

ในที่สุด เศรษฐีจึงได้รู้ว่า ภรรยาคนที่ ๑
ซึ่งเขาไม่เคยให้ความสำคัญเลยนั้น กลับเป็นผู้
ที่รักเขาอย่างจริงใจ และมีน้ำใจจะติดตามปรน-
นิบัติเขาไปทุกหนทุกแห่ง

ส่วนภรรยาผู้ที่เขาทุ่มเทความรักให้อย่าง
มากมาย กลับมิได้สนใจใยดีในตัวเขาเลย

ถึงตอนนี้ ลองคิดดูให้ดีสิว่า

เศรษฐีผู้นี้ คือ ใคร

แท้จริงแล้ว เขามีใช้คนอื่นคนไกล

คือ...ตัวเรานั้นเอง

เราทุกคน ต่างเปรียบได้กับเศรษฐีที่มี
ภรรยา ๔ คน โดยที่...

คนที่ ๑ คือ จิตใจ

คนที่ ๒ คือ ร่างกาย

คนที่ ๓ คือ บ้านเรือน สมบัติพัสถาน

คนที่ ๔ คือ เสื้อผ้า เครื่องประดับ

เพราะฉะนั้น เลือกเอาเถิดว่าเราจะรัก
และเอาใจใส่ภรรยาคนไหนให้มากที่สุด

บางคนอาจจะเป็นเช่นเศรษฐี ผู้ซึ่งไม่รู้
ว่าควรจะรักใคร ดังจะเห็นได้จาก...

บ้างก็มัวแต่เอาใจใส่ให้เวลากับเรื่องเสื้อ
ผ้า เครื่องประดับ

บ้างก็เฝ้าหวงแหนทรัพย์ ดูแลบ้านเรือน
สมบัติพัสถาน

บ้างก็เฝ้าทะนุถนอมบำรุงรักษา แต่
เพียงร่างกาย

โดยหารู้ไม่ว่า ตราบใดที่ยังไม่ดูแลรักษา
จิตใจ ย่อมเปรียบได้กับเศรษฐีผู้มองข้ามภรรยา
คนที่ควรจะรักมากที่สุดไป แต่สำหรับผู้ที่ยัง
ดูแลรักษาจิตใจนั้น ย่อมเปรียบได้กับเศรษฐีผู้รู้
ว่า...รักคนที่เขารักเรามากกว่านั่นเอง

นี่คือชีวิตที่เราเลือกได้

ว่าจะทุ่มเทความรักให้กับสิ่งใด

ระหว่างของชั่วคราวอันน่าหลงใหล

กับจิตใจซึ่งจะติดตามเราไปตลอดกาล

ยิ้มละลายโลก

๔

ยิ้มละลายไศก

รอยยิ้ม

ต้องมาจากผู้ที่มีชีวิตสมบูรณ์

พูนสุขเท่านั้นหรือ

มิใช่เลย...แม้ผู้ที่มีชีวิตแสนเศร้า

ก็สามารถเป็นเจ้าของรอยยิ้ม

อันสดชื่นได้

ยิ่งปรารถนาความสุขมากเท่าใด

อย่าล้งเลใจ...ที่จะยิ้ม

หญิงผู้หนึ่ง สามีนางเป็นทหาร และตายในสนามรบ ทำให้นางต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกน้อยถึงสามคน นางจึงต้องออกไปหางานทำ เพื่อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว

วันหนึ่งนางได้เข้าไปในร้านถ่ายรูป เพราะต้องใช้รูปถ่ายติดใบสมัครงาน ขณะเริ่มจะถ่ายภาพ ช่างภาพได้ขอร้องให้นางยิ้ม นางจึงกล่าวกับเขาว่า

“ถ้าท่านทราบเรื่องราวและความเป็นมาของฉันดีแล้ว ท่านคงจะไม่ขอร้องให้ฉันยิ้มเป็นแน่”

ช่างภาพตอบทันทีว่า

“ผมทราบเรื่องราวของคุณนายดีครับ”

“ถ้าเช่นนั้นท่านจะขอร้องให้ฉันยิ้มทำไม ภายในจิตใจของฉันเต็มไปด้วยความเศร้าโศก ฉันไม่มีแก้มที่จะยิ้ม และยิ้มไม่ออกหรอก”

ช่างภาพจึงกล่าวกับนางว่า “ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ที่เราจะมัวแต่เศร้าโศกเสียใจ ไม่มีห้างร้านหรือองค์กรใดๆ ต้องการรับคนที่มีความเศร้าโศกเศร้าห่อหุ้มไว้ทำงาน เพราะจะพาให้เขาเศร้าห่อหุ้มไปด้วย

ทุกคนต้องการคบแต่คนดีมีกำลังใจ หรือ มีนิสัยสดชื่น กรุณาฝึกยิ้มเล็กน้อยเถอะครับ เพื่อประโยชน์ของคุณนายเอง”

นางตกลงปฏิบัติตามคำของช่างภาพ ในขณะที่นางฝึกยิ้มนั่นเอง นางก็รู้สึกถึงความสดชื่นที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ รอยยิ้มของนางได้ทำให้ช่างภาพถึงกับกล่าวชมว่า

“คุณนายยิ้มสวยจังเลยครับ”

เมื่อนางถ่ายภาพเสร็จ และกลับมาถึงบ้าน คำชมของช่างภาพยังคงก้องอยู่ในใจของ

นาง ทำให้นางต้องเดินไปที่กระจกเงา แล้วยิ้มอีกครั้ง ภาพที่นางได้เห็น คือ ภาพที่สวยงามด้วยรอยยิ้ม

ตั้งแต่นั้นมานางก็พยายามยิ้มอยู่เสมอ จนกลายเป็นผู้มีความสดชื่นแจ่มใส นางได้งานทำและมีความสุขสบายใจ ทุกข์โศกที่เคยมีก็อันตรธานไปอย่างสิ้นเชิง

ชีวิตแม้จะแสนเศร้า แต่เราก็เปลี่ยนมันได้ด้วยรอยยิ้ม ซึ่งเปรียบดั่งน้ำใส ละลายความทุกข์โศกให้จางหายไปได้ เพราะโลกนี้มีทั้งความสุขและความเศร้าคละเคล้ากันไป ขอเพียงเรายิ้มเข้าไว้ ความสุขใจก็เพิ่มขึ้นแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างจะดีขึ้นอย่างเหลือเชื่อเมื่อเรายิ้ม...

เพราะรอยยิ้ม ไม่เพียงแต่นำความสุข
สดชื่น มาสู่ดวงใจของผู้ให้ และผู้รับเท่านั้น
แม้โลกทั้งโลก ก็ยังพลอยสดใส เพียงแค่ใคร
สักคนหนึ่ง...ยิ้ม

การยิ้มแย้มแจ่มใส จึงเป็นลักษณะ
ของผู้ที่เจริญด้วยธรรมะ

ดังเช่น พระลัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา
พระองค์ทรงมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มเบิกบานอยู่เป็น
นิจ จนเป็นที่รู้กันว่า ใครก็ตามหากได้พบเห็น
พระพุทธองค์ เขาย่อมจะรู้สึกชื่นใจ และเป็น
สุขใจอย่างยิ่ง

เราทุกคน ก็สามารถมอบความสุข

อันน่าชื่นใจ ให้กับตนเอง

และคนรอบข้างได้

หากว่าเรา...รักที่จะยิ้ม

สุขจากการใช้ทรัพย์

๕

สุขจากการใช้ทรัพย์

ทุกๆ คนมีความสุข
เมื่อแสวงหาทรัพย์มาได้
หลายๆ คน มีความสุขกับการ
ครอบครองแหวนเพชรนั้นไว้
ในขณะที่อีกหลายๆ คน
ก็มีความสุขกับการใช้จ่ายทรัพย์นั้น
แท้จริงแล้ว...

เราจะแสวงหาความสุข
จากทรัพย์สินได้ ด้วยวิธีการใด
ทำอย่างไร...
เราจึงจะได้รับความสุขอภัยอภัย
จากทรัพย์ของเราให้ได้มากที่สุด

มีนกแขกเต้าฝูงหนึ่งประมาณ ๕๐๐ ตัว อาศัยอยู่ในป่าจัวบนยอดเขาแห่งหนึ่ง เมื่อถึงเวลาหากิน ฝูงนกแขกเต้าต่างพากันบินไปกินข้าวสาลีในนาของชาวมคร เมื่อกินข้าวสาลีอิ่มแล้ว ต่างก็บินกลับรังด้วยปากเปล่าๆ ทั้งนั้น

ส่วนพญานกแขกเต้าที่เป็นหัวหน้า เมื่อกินอิ่มแล้ว ยังต้องคาบข้าวสาลีอีก ๓ รวงกลับไปด้วย

ชาวนาเห็นก็แปลกใจ จึงพยายามดักจับพญานกแขกเต้าให้ได้ ด้วยการล่ดักที่ยื่นของพญานกนั้น แล้ววางบ่วงดักไว้

วันหนึ่งพญานกถูกจับได้ ชาวนาจึงถามพญานกว่า “นกเอ๋ย ท้องของท่านคงจะใหญ่กว่าท้องของนกอื่น เพราะเมื่อท่านกินอิ่มแล้ว ยังต้องคาบรวงข้าวกลับไปอีกวันละ ๓ รวง เป็นเพราะท่านมียุ่งาง หรือเป็นเพราะเรามีเวรต่อกันมาก่อน”

พญานกตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้มียุ่งฉาง และเราก็ไม่มีเวรต่อกัน แต่ที่คาบไป ๓ รวงนั้น รวงหนึ่งเอาไปใช้หนี้เก่า รวงหนึ่งเอาไปให้เขา กู้ และอีกรวงหนึ่งเอาไปฝังไว้”

ชาวนาได้ฟังก็เกิดความสงสัย จึงถามว่า “ท่านเอารวงข้าวไปใช้หนี้ใคร เอาไปให้ใคร กู้ และเอาไปฝังไว้ที่ไหน”

พญานกแขกเต้าจึงตอบว่า “รวงที่หนึ่ง เอาไปใช้หนี้เก่า คือ เอาไปเลี้ยงดูพ่อแม่ เพราะ ท่านแก่แล้ว และเป็นผู้มีพระคุณอย่างมาก ทั้ง ให้กำเนิดและเลี้ยงดูข้าพเจ้าจนเติบโตใหญ่ นับ ว่าข้าพเจ้าเป็นหนี้ท่าน จึงสมควรเอาไปใช้หนี้”

“รวงที่สองเอาไปให้เขา กู้ คือ เอาไปให้ ลูกน้อยทั้งหลายที่ยังเล็กอยู่ ไม่สามารถหากิน เองได้ เมื่อข้าพเจ้าเลี้ยงเขาในตอนนี้ ต่อไปยาม ข้าพเจ้าแก่เฒ่า เขาก็จะเลี้ยงตอบแทน จัดเป็น การให้เขา กู้”

“รวงที่สามเอาไปฝังไว้ คือ เอาไปทำบุญ ด้วยการให้ทานกับนกที่แก่ชรา นกที่พิการ หรือ เจ็บป่วยไม่สามารถหากินได้ เท่ากับเอาไปฝังไว้ เพราะบัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า การทำบุญเป็น การฝังขุมทรัพย์ไว้”

ชาวนาฟังแล้วเกิดความเลื่อมใสว่า นก นี่เป็นนกกตัญญูต่อพ่อแม่ เป็นนกมีความเมตตา ต่อลูกน้อย และเป็นนกใจบุญ มีปัญญารอบคอบ มองการณ์ไกล

พญานกได้อธิบายต่อไปว่า “ข้าวสาลีที่ ข้าพเจ้ากินเข้าไปนั้น ก็เปรียบเหมือนเอาทิ้งลง ไปในเหว ที่ไม่รู้จักเต็ม เพราะข้าพเจ้าต้องมากิน ทุกวัน วันนี้กินแล้ว พรุ่งนี้ก็ต้องมากินอีก กิน เท่าไหร่ ก็ไม่รู้จักเต็ม จะไม่กินก็ได้ เพราะถ้า ท้องหิวก็เป็นทุกข์”

ชาวนาฟังแล้วจึงกล่าวว่า “พญานกผู้มีปัญญา ที่แรกข้าพเจ้าคิดว่า ท่านเป็นนกที่โง่มาก เพราะนกตัวอื่นเขาหากินเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ไม่คาบอะไรไป

ส่วนท่านบินมาหากินแล้วก็ยังคาบรวงข้าวกลับไปอีก แต่พอฟังท่านแล้ว จึงรู้ว่าท่านไม่ได้คาบไปเพราะความโง่ แต่คาบไปเพราะความดี คือเอาไปเลี้ยงพ่อแม่ เอาไปเลี้ยงลูกน้อย และเอาไปทำบุญ ท่านทำดีจริงๆ”

ชาวนามีจิตเลื่อมใสในคุณธรรมของพญานกมาก จึงแก้เครื่องผูกออกจากเท้าพญานก ปล่อยให้เป็นอิสระ แล้วมอบนาข้าวสาละให้

พญานกรับนาข้าวสาละไว้เพียงส่วนหนึ่ง ซึ่งกะคะเนแล้วว่าเพียงพอแก่บริวาร จากนั้นจึงให้โอวาทแก่ชาวนาว่า

“ขอให้ท่านเป็นผู้ไม่ประมาท หมั่น
สั่งสมกุศลด้วยการทำทาน และเลี้ยงดูพ่อแม่ผู้
แก่เฒ่าด้วยเถิด”

ชาวนาได้คติจากข้อปฏิบัติของพญานก
จึงตั้งใจทำบุญกุศลตั้งแต่นั้นมาจนตลอดชีวิต

นกแขกเต้า ผู้มีปัญญา รู้ว่าควรบริหาร
จัดการทรัพย์สินอย่างไร จึงจะเกิดประโยชน์สูง
สุด ทั้งต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อสังคม
นับเป็นการใช้ทรัพย์อย่างชาญฉลาด ที่ยิ่งใช้ก็ยิ่ง
มีความสุขความเจริญ สุขทั้งกาย สุขทั้งใจ สุข
ทั้งในปัจจุบัน และอนาคต

เราทุกคนเมื่อรู้จักเก็บ รู้จักหาทรัพย์แล้ว
ก็ควรจะรู้จักหาความสุขจากการใช้ทรัพย์อย่าง
ถูกต้องด้วย

เพราะการแสวงหา...
หรือครอบครองทรัพย์สิน
ไม่อาจสร้างความสุขใจ
ไม่อาจทำให้เกิดบุญกุศลได้
เทียบเท่ากับการใช้ทรัพย์นั้น
ให้เกิดคุณค่าอย่างแท้จริงต่อชีวิต

ไม้กระดานให้คนเดินข้าม

๖

ไม้กระดานให้คนเดินข้าม

ผู้ที่เป็นที่พึ่งให้กับผู้อื่น
แต่ไม่สามารถเป็นที่พึ่งให้กับตนเองได้
ก็เปรียบเสมือนเป็นไม้กระดาน
ให้คนอื่นเดินข้าม
แม้ว่าจะสามารถพาผู้คนมากมาย
ไปสู่จุดหมายได้
แต่ตนเองกลับไม่สามารถไปถึง
จุดหมายปลายทางนั้น
คงเป็นเพียงไม้กระดานที่น่าสงสาร
ได้แต่รอวันผุพังเสื่อมสลายไป

สมัยหนึ่งมีพระเถระชื่อว่า พระมหาสิวะ เป็นผู้เชี่ยวชาญในพระไตรปิฎกมาก ไม่ว่าท่านจะสอนใครก็ตาม หากผู้นั้นนำไปปฏิบัติก็จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ ท่านจึงมีศิษย์ที่เป็นพระอรหันต์อยู่กว่า ๓๐,๐๐๐ รูป

มีศิษย์รูปหนึ่ง เมื่อบรรลุพระอรหันต์แล้ว ก็ระลึกถึงคุณของอาจารย์ว่า “พระอาจารย์ของเราสอนเก่งอย่างนี้ จะต้องบรรลุคุณวิเศษที่เยี่ยมยอดเป็นแน่”

แต่เมื่อลองตรวจดูด้วยญาณ กลับได้รู้ว่าพระอาจารย์ยังไม่ได้บรรลุพระอรหันต์ จึงตรวจลดลงมาดูว่า คงเป็นพระอนาคามี แต่ก็ไม่พบ จึงตรวจลดลงมาเรื่อยๆ

จนในที่สุดก็รู้ว่าพระอาจารย์ยังไม่ได้บรรลุคุณวิเศษแต่อย่างใดเลย...

“พระอาจารย์ของเรายังเป็นปุถุชนอยู่
หรือไม่ ! ”

เมื่อทราบอย่างนี้ จึงเกิดความห่วงใยใน
ผู้เป็นอาจารย์ยิ่งนัก เพราะคิดว่าการไม่บรรลु
ธรรมสักขั้นนั้น เป็นความประมาทในชีวิตอย่างมาก
หากว่าก่อนตายมีจิตเศร้าหมอง ตายไป
แล้ว ต้องไปเกิดในอบาย ปัญญาที่ได้จากการ
เรียนการสอน ย่อมไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย
สมมุติไปเกิดเป็นวัว ก็เป็นได้แค่วัวที่ฉลาดตัว
หนึ่งเท่านั้น แต่จะทำประโยชน์อะไรได้

จึงเหาะไปหาพระอาจารย์ ทำเป็นว่า
จะขอเรียนอนุโมทนากถา เพื่อจะได้มีโอกาส
ใกล้ชิด และเตือนสติพระอาจารย์ได้ แต่พระ
อาจารย์กลับตอบว่า “ไม่ว่าง”

ศิษย์จึงขอว่า “เรียนในเวลาเย็นก็ได้”

พระอาจารย์ก็ตอบว่า “เวลาเย็นก็ไม่
ว่าง”

ไม่ว่าศิษย์จะขอให้เป็นเวลาใด พระ
อาจารย์ก็ยังคงตอบว่า ไม่มีเวลาว่างเลย ต้อง
สอนคณะโน้น คณะนี้อยู่เรื่อยไป

ลูกศิษย์ผู้เป็นพระอรหันต์คิดว่า ต้อง
เตือนให้พระอาจารย์ได้สติ จึงกล่าวว่า “พระ
อาจารย์ผู้ว่างเปล่า ท่านอย่าทำตนให้เป็นผู้ไม่
ว่างอยู่เลย ขณะนี้ท่านกำลังประมาท ท่านทำ
ตัวของท่านเหมือนไม้กระดานให้คนเดินข้ามไป
เป็นที่พึงของคนอื่นมากมาย แต่ไม่สามารถเป็น
ที่พึ่งให้กับตนเองได้ จะมีประโยชน์อะไรที่ได้แต่
สอนคนอื่น แต่กลับสอนตนเองไม่ได้ ถึงท่าน
จะแตกฉานในพระไตรปิฎก แต่เมื่อไม่ได้นำมา
ปฏิบัติ ท่านย่อมจะไม่พ้นอบาย”

แล้วศิษย์ผู้นั้น ก็เหาะขึ้นไปต่อหน้าพระ
อาจารย์

อาจารย์ตกใจและรู้ว่า ผู้ที่มาเตือนสติ
เรานี่ต้องเป็นพระอรหันต์แน่นอน แต่ก็คิดว่า

“เราเป็นผู้เชี่ยวชาญในพระไตรปิฎก
สอนลูกศิษย์ให้บรรลุธรรมมากต่อมาก ถ้า
ปฏิบัติเอง คงไม่เกิน ๓ วัน ต้องได้บรรลุพระ
อรหันต์เป็นแน่”

ท่านจึงเลือกเอา ๓ วันก่อนเข้าพรรษา
เพราะคิดว่าเมื่อบรรลุธรรมแล้ว จะได้มา
อธิษฐานพรรษาพร้อมกับคณะสงฆ์ ท่านจึงไป
ปฏิบัติธรรมอยู่ท้ายวัด แต่เมื่อ ๓ วันผ่านไป
ท่านก็ยังไม่ได้บรรลุอะไรเลย

ท่านคิดว่า “ทฤษฎีกับปฏิบัตินั้นไม่
เหมือนกันเลย ฉะนั้นพรรษานี้ เราจะอธิษฐาน

พระราชอยู่ท้ายวัดนี้ เวลา ๓ เดือนคงเพียงพอ
ที่เราจะบรรลุธรรมเป็นแน่”

แต่เมื่อครบ ๓ เดือน ท่านก็ยังไม่บรรลุ
ธรรมอีกเช่นเคย...

ท่านจึงเพิ่มความวิริยะ อุตสาหะมากขึ้น
ทำความเพียรด้วยอิริยาบถ ๓ คือ ยืน เดิน
และนั่ง แต่ไม่นอน จนกว่าจะบรรลุพระอรหันต์
เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า จนล่วงไป ๓๐ ปี ท่าน
ก็ยังไม่บรรลุธรรมอะไรเช่นเคย

คืนหนึ่งท่านรำพึงถึงโชคชะตาของตน
ที่อุตสาหะทำความเพียรถึงเพียงนี้แล้ว ก็ยังไม่
บรรลุธรรมอะไร รู้สึกเสียใจมากถึงกับร้องไห้
ออกมา

ขณะที่ท่านกำลังร้องไห้ ด้วยความ
เสียใจอย่างยั้งนั้น ก็มีเสียงร้องไห้อีกเสียงหนึ่ง
ดังแทรกขึ้นมา

ท่านจึงหยุดชะงัก มองหาที่มาของเสียงนั้น เห็นหญิงสาวผู้หนึ่งกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ ท่านรู้สึกสงสารยิ่งนัก จึงเข้าไปถามว่า “เธอเป็นใคร เหตุใดจึงมาร้องไห้อยู่อย่างนี้”

หญิงสาวนั้นตอบว่า “ฉันเป็นเทพธิดาอยู่ในป่านี้ มีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา มาก อยากบรรลุธรรมเหลือเกิน คิดว่าการร้องไห้ จะทำให้บรรลุธรรมได้ ฉันจึงมาร้องไห้อยู่อย่างนี้”

พระมหาสิริวงกล่าวว่า “การร้องไห้เป็นเรื่องโง่เขลา ไม่มีทางทำให้บรรลุธรรมได้หรอก การที่จะบรรลุธรรมได้นั้น ต้องปรับศรัทธา วิจารณ์ สติ สมาธิ ปัญญา ให้สมดุลย์กัน จึงจะทำให้เธอบรรลุธรรมได้ ความอยากที่มากเกินไปนั้นจะทำให้ จิตเหวี่ยงไปด้วยโลภะ ย่อมไม่สามารถบรรลุธรรมได้เลย”

“เป็นเช่นนั้น จริงหรือท่าน” เทพธิดา
ถามคล้ายจะย้ำความมั่นใจ

“จริงสิ ถ้าไม่จริง เราจะพูดออกมาได้
อย่างไร เธอไม่รู้หรือว่า เราเป็นใคร เราคือ
พระมหาลีวา ผู้แตกฉานในพระไตรปิฎก ศิษย์
ของเราสำเร็จอรหันต์ไปแล้วมากมาย”

“ขอประทานอภัยด้วยเถิด ที่ฉันไม่ทราบ
ว่าท่านเป็นใคร มีปัญญาแตกฉานเพียงใด แต่
๓๐ ปีที่ผ่านมา ฉันเห็นท่านบำเพ็ญเพียรเพื่อ
บรรลุธรรม ฉันจึงเฝ้าปฏิบัติตามเรื่อยมา และ
ในวันนี้ เมื่อฉันเห็นท่านร้องไห้ ฉันจึงร้องไห้ตาม

ฉะนั้นหากการร้องไห้ มีใช้วิถีทางแห่ง
การบรรลุธรรม ก็ขอให้ท่านได้โปรดพิจารณา
ทางอื่นต่อไป ในไม่ช้ามรรคผลนิพพานย่อม
บังเกิดขึ้นแก่ท่านอย่างแน่นอน”

กล่าวจบ นางก็ก้มกราบแทบเท้าพระ-
มหาลิวะ ด้วยความเลื่อมใส แล้วอันตรธาน
หายไป

พระมหาลิวะจึงทราบว่ การมาปรากฏ
กายของเทพิดาน้ำใจงามผู้นี้ ก็เพื่อเตือนสติ
ท่านนั่นเอง

เมื่อได้คิดพิจารณา พระเถระก็มองเห็น
ว่ เป็นเพราะท่านมีใจทะยานอยาก ตั้งใจมาก
เกินไป เมื่อไม่ได้ก็เสียใจ สภาพใจไม่เป็นกลาง
ทำให้ไม่อาจบรรลุธรรมอันใดได้

พระเถระจึงได้สติ ปรองคองความเพียร
ด้วยอารมณ์สบาย จิตท่านก็ตั้งมั่นในอารมณ์ที่
เป็นกุศล เพียงอารมณ์เดียว เกิดปัญญา รู้แจ้ง
เห็นแจ้ง บรรลุเป็นพระอรหันต์ ณ ที่นั่นเอง

ย้อนกลับมาดูตัวเราบ้าง เราต่างก็มีชีวิต อยู่ใกล้ธรรมะ อยู่ใกล้วิชาความรู้ของพระ- พุทธเจ้า แต่ลองถามตัวเราดูสิว่า เรารักการ ปฏิบัติธรรมเพียงไร เพราะต่อให้เราเป็นผู้เชี่ยวชาญพระปริยัติธรรม สามารถแนะนำสั่งสอน ผู้อื่นได้ แต่เราจะเป็นที่พึงให้กับตนเองได้อย่างไร หากเรายังไม่ลงมือปฏิบัติธรรม

ในเมื่อเราต่างก็ปรารถนาจะเดินทางไป สู่จุดหมายแห่งความสุขที่แท้จริง แล้วเราจะมัว เพลิनศึกษาเพียงความรู้ภาคปริยัติ แต่ละเลย การปฏิบัติธรรม ทำตัวประหนึ่งเป็นเพียงไม้ กระทบผ้านให้คนเดินข้ามอย่างนั้นหรือ

อย่าประมาทว่า...

เราสามารถเข้าถึงธรรมะเมื่อไหร่ก็ได้

อย่าคิดว่า...

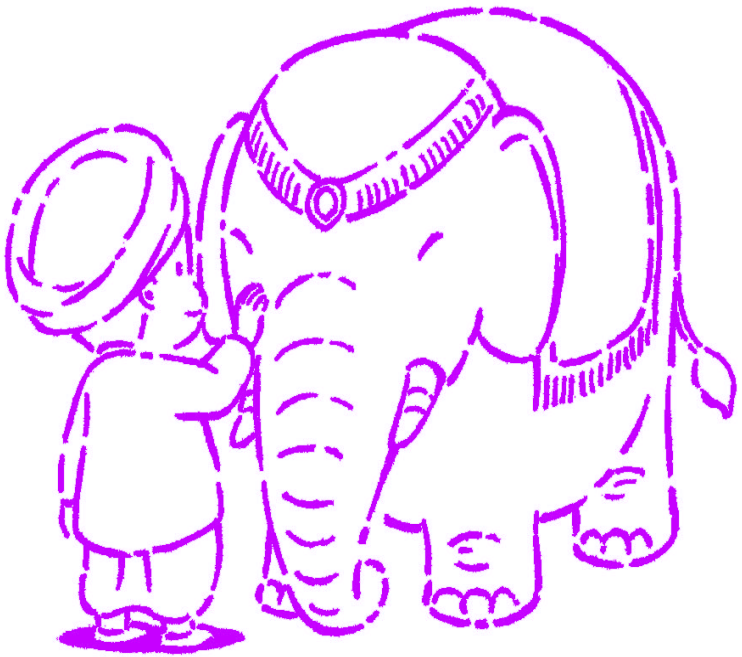
จะใช้เวลาแค่กี่วัน กี่เดือน หรือกี่ปี

แต่สิ่งที่ต้องคิดก็คือ...

เวลาในชีวิตของเรา นั้น

เหลือน้อยลงไปทุกทีแล้ว

อยู่ใกล้คนดี

๗

อยู่ใกล้คนดี

วันเวลาที่ผ่านไป...

เราได้ปล่อยให้โอกาสดีๆ ในชีวิต

หลุดลอยไปบ้างหรือเปล่า

โอกาสดี...

ที่จะได้พบ...ได้เห็น...

ได้ยิน...ได้ฟัง...ในสิ่งที่ดีดี

ได้เรียนรู้ฝึกฝนคุณธรรมความดี

ด้วยการ...อยู่ใกล้คนดี

ในครั้งอดีตกาล มีพระราชอาพระองค์หนึ่ง ทรงโปรดให้เลี้ยงช้างซึ่งมีลักษณะดีอยู่เชือกหนึ่ง เป็นช้างที่แสนรู้ เชื่องมาก ทั้งสุภาพ อ่อนโยน ไม่เคยทำร้ายใครเลย พระองค์ทรงรักช้างเชือกนี้มาก แต่งตั้งให้เป็นช้างพระที่นั่ง ที่ใช้เสด็จไปในที่ต่างๆ

อยู่มาวันหนึ่ง ก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดคิด ช้างหลวงที่เคยสุภาพ อ่อนโยน กลับกลายเป็นช้างที่ดุร้าย ทำร้ายทุกคนที่เข้าใกล้ถึงขนาดเอางวงจับคนเลี้ยงช้างฟาดพื้นจนตายคาที่ ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดช้างหลวงจึงมีนิสัยเปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้

ทุกคนพากันลงความเห็นว่ ช้างหลวง บ้าไปเสียแล้ว สมควรที่จะต้องฆ่าทิ้ง ข้าราชการบริพารทั้งหลายจึงพากันกราบทูลให้ฆ่าช้างหลวงนั้นเสีย

พระราชาทรงเสียพระทัยที่จะต้องฆ่าช้าง
ที่พระองค์รักมาก จึงมีรับสั่งให้บัณฑิต ผู้ซึ่งได้
รับการยอมรับว่าเป็นผู้ที่ชาญฉลาดที่สุดใน
แผ่นดินมาเข้าเฝ้า

บัณฑิตนั้นเชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ที่อยู่ดีๆ
นิสัยของช้างจะเปลี่ยนไป จะต้องมียะไรสักอย่าง
เกิดขึ้นกับช้างตัวนี้แน่นอน

บัณฑิตจึงไปซ่อนตัวอยู่ในบริเวณโรงเลี้ยง
ช้าง และได้พบว่า ทุกคืนจะมีโจรกลุ่มหนึ่ง แอบ
มาพบกันในบริเวณโรงเลี้ยงช้างแห่งนี้

โดยที่หัวหน้าโจรจะคอยสั่งสอนลูกน้อง
ของตน ถึงวิธีการเป็นจอมโจรผู้ยิ่งใหญ่ว่า ต้อง
มีใจโหดเหี้ยม ให้ทุกคนเกรงกลัว ต้องใช้ความ
รุนแรง และทำร้ายผู้อื่นก่อน จึงจะได้ชื่อว่าเป็น
ผู้ยิ่งใหญ่ มีจิตใจเข้มแข็ง

หัวหน้าโจรได้พร่ำสอนลูกน้องเช่นนี้อยู่เสมอ ช่างแสนรู้เมื่อได้ฟังก็ตื่นเต้น สนใจ และซึมซับในคำสอนนั้น จนมีนิสัยเปลี่ยนแปลงไป เพราะอยากเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ตามคำสอนของมหาโจร

เมื่อบัณฑิตทราบเรื่องราว จึงกราบทูลพระราชินีให้ส่งตำรวจหลวงมาจับโจรกลุ่มนี้

จากนั้นจึงเชิญบรรดาผู้มีจิตใจดีงามทั้งหลาย ให้มาพบปะพูดคุยกันใกล้ๆ โรงเลี้ยงช้างนั้นทุกวัน ช่างแสนรู้ เมื่อได้พบเห็นคนดี ได้ยินได้ฟังเรื่องราวที่ดีดี ก็ซึมซับความดีเข้าไปในจิตใจ

ในที่สุด มันก็รู้ว่าผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริงนั้น คือผู้มีความสุภาพอ่อนโยน มีความอดทน และมีเมตตาต่อผู้อื่นเสมอ

ต่อมาไม่นาน พฤติกรรมของช้างแสนรู้
ก็กลับมาสุภาพอ่อนโยน เป็นช้างที่ดีดังเดิม

การอยู่ใกล้คนดี นับเป็นเคล็ดลี้ลับง่ายๆ
เป็นทางลัดอันปลอดภัยในการพัฒนาชีวิต

เมื่ออยู่ใกล้คนดี เราย่อมทำความดีได้ง่าย
เพราะเรามีแบบอย่างที่ดี เป็นแบบอย่างที่มีเลือด
เนื้อ มีชีวิตจริงที่สัมผัสได้ ทั้งคุณธรรมและกำลังใจ
ย่อมหล่อหลอมถ่ายทอดมาสู่ตัวเรา ภาษิตที่
ว่า “คบคนเช่นใด ย่อมเป็นคนเช่นนั้น” จึงเป็น
จริงเสมอ

เพราะทุกชีวิตเปลี่ยนแปลง

และปรับปรุงได้

จึงไม่มีอะไรยากเกินไป

หากได้อยู่ใกล้ๆ คนดี

